

МАРІЙНКА

Мраваень

2020

СПЕЦВИПУСК

Газета організації учнівського самоврядування «ГАРТ»
Харківської гімназії №6 «Маріїнська гімназія»

У ці дні ми відзначаємо безсмертний подвиг українського народу та світової спільноти – 75-ту річницю Перемоги над нацизмом у Другій світовій війні. Пам'ять про найстрашнішу війну людства та вдячність воїнам-визволителям живе у наших серцях та житиме у серцях прийдешніх поколінь.

Низькій уклін нашим ветеранам, схиляємо голови перед загиблими та жертвами воєн на території України, слава нашим бійцям, які захищають суверенітет та цілісність Батьківщини у наш час.

Сьогодні ми по-новому переосмислюємо такі слова, як «війна», «агресія», «ветеран», «подвиг».

Саме про це буде на сторінках спецвипуску «Маріїнки», адже поки ми пам'ятаємо, ми непереможні!

МОЇ ПРАДІД І ДІД – ГЕРОЇ

Наближається 75-та річниця Перемоги нашого народу у Другій світовій війні. З книжок, кінофільмів, розповідей ветеранів усвідомлюєш і розумом, і серцем, що та найкривавіша за кількістю жертв війна була справді і священною, і народною. Священною, бо кров, пролита за рідну землю її захисниками і визволителями, страждання і муки, перенесені населенням від рук загарбників, у всі часи за християнською мораллю вважались воістину праведними, такими, що принесені в жертву заради торжества добра над злом, яке уособлював фашизм. Народною ж війна стала тому, що на захист рідної землі, своєї Батьківщини, піднявся весь народ: від малого до великого. І про це з усією переконливістю можна судити, виходячи з тих фактів воєнного лихоліття, які навечно вкарбовані в історію України.

9 травня – дата як великої радості, так і вічної пам'яті та скорботи за полеглими у боях, закатованими в лиховісні роки окупації земляками та за тими, хто захищав і визволяв Україну, боровся з ворогом у партизанських загонах і підпільних організаціях. Я твердо переконаний, що ця дата сьогодні повинна об'єднувати і старші, і молодші покоління українців.

Адже в серцях кожного з нас є почуття поваги і пошани до тих, хто ратною доблестю і громадянською мужністю, ціною власного життя вистояв і переміг у жорстокому двобої з ненависним ворогом – фашизмом.

Усе більше час віддаляє нас від тієї Великої Перемоги. Менше залишається героїв, які здобули її для нас. Саме тому їх спогади та розповіді ветеранів, дитячої війни стають надзвичайно важливими для людства. Для моєї родини, як і для багатьох інших, війна почалася 22 червня 1941-го.

Мій прадід по материнській лінії, Гожа Сергій Васильович, 1902 року народження, сержант, командир відділення, воював із

перших днів війни у складі 362 стрілецької дивізії. За проявлені в боях мужність і хоробрість він був нагороджений медаллю. Загинув у вересні 1942 року в бою з фашистами

біля села Колбасино Калінінської області, де і похований. На жаль, більше інформації про прадіда у нашої родини немає.

Мій дідусь по батьківській лінії, Міняйло Борис Степанович, 1924 року народження, також брав участь у війні та захищав нашу Батьківщину від ворога. Коли у

1941 році почалася війна, йому ще не було сімнадцяти років. Він тільки закінчив Харківське фабрично-заводське училище за спеціальністю електрик і повернувся на роботу до свого села (Писарівка Вовчанського району Харківської області), де жили його батьки. Оскільки він був неповнолітнім, то на фронт його не взяли і він продовжував працювати. Незабаром с. Писарівка було захоплене німцями, які почали грабувати людей: відбирали худобу, продукти, речі, коштовності та інше. Того, хто опирався, розстрілювали або відправляли до концтабору. Одного разу поліцаї зловили 6 дітлахів 10-12 років, які залізли до фруктового саду нарвати трохи яблук, бо їм дуже хотілося їсти. Так ці поліцаї передали дітей німцям, а ті зігнали односельчан і у всіх на очах діток розстріляли.

Мій дід також міг загинути. Якось до його двору зайшло декілька німців, щоб забрати продукти, а він, побачивши їх, мерщій чкурнув у хату. Але німці побачили, що він носив темно-сині галіфе (які носили працівники міліції та НКВС), яке колись придбав на «барахолці». Вони заволали: «Партизааан! Партизан!» Потім німці вдерлися в хату, виволокли діда у двір і збиралися його розстріляти, але його мати впала до ніг окупантів, повторюючи, що він ще вчиться і не є партизаном. Якось їй вдалося їх умовити. Так смерть пройшла поряд, залишивши чимало сивини на русому волоссі і мамі, і сина.

У ті часи фашисти ловили молодих хлопців і дівчат і відправляли їх на каторжну працю до Німеччини. Щоб уникнути цього, молодь ховалася в навколишніх лісах. Так, важке було життя в окупації...

Прийшов серпень 1943 року. Наша армія визволила Харківщину, і дід пішов воювати у складі зенітної артилерії військ 4-го, а згодом і 3-го Українських фронтів. Зенітники прикривали вогнем від нальотів ворожої авіації штаби, переправи, аеродроми, мости та інші важливі об'єкти. Мій дід брав участь у битві за Дніпро, визволенні правобережної та південної України, значної частини Молдавії, Румунії,

Болгарії, Югославії, Угорщини та Австрії. Він закінчив війну у Відні, столиці Австрії. Був нагороджений Орденом Вітчизняної війни, багатьма медалями, серед них: «За відвагу», «За бойові заслуги». У 1947 році у званні сержанта демобілізувався і повернувся у Харків до мирного життя: працював, ростив дітей, пішов на пенсію.

На жаль, мені не судилося бачити свого діда, бо він помер за 10 років до мого народження. З його розповідей моєму татові (а потім мені тато їх переказував) мені запам'яталось декілька історій. Якось дід розповідав, що найбільш важким для нього під час нальотів німецької авіації була протидія пікіруючим бомбардувальникам Ю-87, які під час заходу на ціль вмикали спеціальні сирени або скидали пусті бочки з дірками з-під пального, від звуку яких кров застигала в жилах, травмувалися органи слуху. Хотілося бігти куди-небудь, аби не чути того дикого несамовитого виття. Але всі залишалися на місцях, вели вогонь по противнику, незважаючи на розриви бомб та снарядів, втрати та поранення, бо вони виконували свій солдатський обов'язок до останньої краплі крові.

Під час боїв в Угорщині в районі озера Балатон зенітний підрозділ діда прикривав один із польових аеродромів нашої авіації. Як згадував дід, то несподівано на позиції підрозділу вийшло близько 30 танків, кілька десятків бронетранспортерів та декілька рот піхотинців противника. Наші солдати зайняли оборону і почали вести вогонь по ворогу. Хоча зенітні гармати не були пристосовані для боротьби з танками, бійцям вдалося підбити декілька танків, близько десятка бронетранспортерів та знищити до сотні фашистів. Але снаряди і набої закінчилися, залишилася лише вибухівка, якою треба було підірвати гармати, щоб вони не дісталися противнику. Бійці, що залишилися в живих, вирішили підірвати себе разом із гарматами, щоб не потрапити у полон. Та тут, на щастя, в небі з'явилися «літаючі танки» - наші штурмовики Іл-2, які завдали сильного удару по ворогу, знищивши всю бронетехніку та майже всіх піхотинців. Так смерть вдруге впритул пройшла поряд із дідом.

Давно відгрімилі останні залпи гармат, зарубцювалися рани на українській землі, та рокам не стерти в

народній пам'яті подвиги героїв наших співвітчизників. Ціною великих жертв народу була здобута перемога війни.

Звичайно, нам, нинішнім школярам, сьогодні важко уявити та відчувати весь жах цієї війни. Але ми, як нащадки, повинні пам'ятати славні імена героїв: воїнів, партизанів і підпільників, захисників і визволителів, самовідданих працівників тилу. А також не забувати про вражаючі до болю в серці факти злочинів проти людяності, вчинених фашистами на території нашої країни. Бо й справді, без пам'яті не буває совісті, як без осмисленого з позицій правди минулого не можна побудувати гідне майбутнє: «Ніхто не забутий, ніщо не забуте». Я пишаюсь своїм героїчним родом. Будьмо патріотами своєї країни, якими були мої прадід і дід. Згадаємо слова нашого земляка, поета В. Симоненка: «Можна все на світі вибирати сину, вибрати не можна тільки Батьківщину...»

Міняйло Єгор

Роботи Сальнікової Ксенії

МІЙ ПРАДІД – ГЕРОЙ

Одним із тих, хто наблизив нашу перемогу над фашистами, був мій прадід – Жиленков Дмитро Єгорович. Він добровільно пішов на фронт.

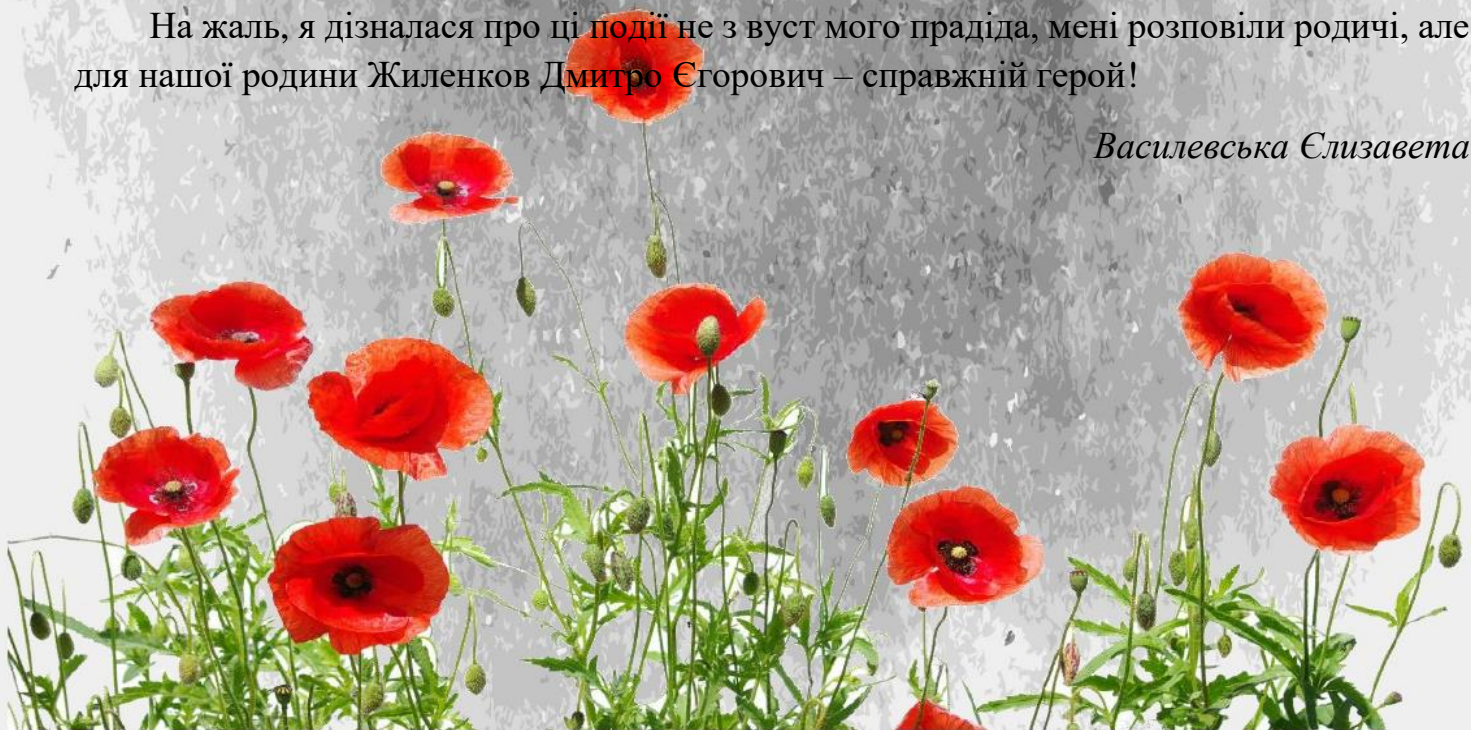
На війні він був зв'язківцем. Це такі люди, які призначені для забезпечення зв'язку й управління військами. За відсутності апаратних зв'язку спілкування організовувалося між стаціонарними вузлами зв'язку великих формувань (від дивізії, армійського корпусу) до підлеглих військ, де зв'язківці розгортали польову телефонну мережу чи польові радіостанції.

Один раз, коли мій прадід із двома друзями сиділи у землянці і прокладали зв'язок, німці напали на них та взяли в оточення. Коли прийшло підкріплення і наші війська змусили німців відступити, лише мій прадід дивом залишився живий.

За свою службу на війні прадід отримав багато нагород: орден «Червоної зірки», два ордени «Слави» першої і другої ступенів (радянський військовий орден, який швидко завоював величезну популярність серед воїнів червоної армії, а його кавалери — заслужену пошану в народі). Один із орденів «Слави» він отримав за участь у бою під Курською дугою, що тривав із 5 липня по 23 серпня 1943 року і був однією з ключових битв Другої світової війни. Орден «Червоної зірки» (один із перших радянських військових орденів), яким за статутом нагороджувались військовослужбовці, співробітники органів державної безпеки та інші громадяни СРСР, а також військові частини тощо, то його мій прадід Дмитро Єгорович отримав як військовослужбовець.

На жаль, я дізналася про ці події не з вуст мого прадіда, мені розповіли родичі, але для нашої родини Жиленков Дмитро Єгорович – справжній герой!

Василевська Єлизавета

ПАМ'ЯТІ ЖИТИ У ВІКАХ

Усі ми знаємо про події 1939-1945 років, але чи всі про це пам'ятаємо? Зараз хоч життя не є ідеальним, але над нашими головами не літають літаки, з яких падають бомби. Наші дідусі та бабусі віддавали життя, щоб зараз ми жили у мирі, злагоді, а найголовніше, були вільними людьми.

Перше вересня 1939 рік – початок Другої Світової війни – битва двох світових коаліцій, що стала найбільшим збройним конфліктом в історії людства, який стався через курс Німеччини і її спільників на насильницький перерозподіл світу. Наші солдати йшли на війну. Серед них були і дорослі чоловіки, і молоді хлопці, яким щойно виповнилося п'ятнадцять років. Вони були готові віддати власне життя за свою Батьківщину. Наші хлопці не ховалися за спинами інших, а просто йшли на фронт, знаючи, що, можливо, вже ніколи не повернуться додому.

Мабуть, у кожній родині є свій герой, який пережив ці страшні події. Звісно, що коли мої прапрадіди, які воювали у Великій Вітчизняній війні померли, мене ще не було. Але моя бабуся розповідала про свого дідуся Петра. Він воював спочатку в Україні, а потім у Польщі.

Мій прапрадід один раз лежав у госпіталі, через серйозну травму ноги. Повернувшись додому, він став зовсім іншою людиною. Петро став жорсткішим, бо війна загартувала його. На жаль, це все, що я знаю про свого прапрадіда Петра, але він для нашої родини – справжній герой.

Моїй прабабусі Паші було всього лише дванадцять років, коли розпочалася війна. Зараз їй дев'яност три роки. Під час війни вона мешкала в Харкові (мкр. Сортування) недалеко від її сьогоденного будинку. Вона розповідала мені, що її разом із подругою, яка мешкала по сусідству, німці поселили у сараї. Загарбники приносили дівчатам їжу. Прабабуся досі пам'ятає, як їм було у тому тимчасовому помешканні: «Це був хлів, там було дуже холодно та моторошно. Один раз на день до нас приходили німці і давали щось поїсти. Це була або миска каші, або шматок хліба. Перші дні ми навіть не спали, бо розуміли, що нас можуть убити в будь-який момент». У цьому сарайчику прабабуся жила майже рік, потім військові дії на тій місцевості скінчилися. Через два місяці їй повідомили, що у тяжкому бою загинув її батько – Михайло.

Дід Михайло – це ще один герой нашої родини, про якого ми знаємо і зберігаємо спогади про нього в своїх серцях.

Вважаю, що люди, які пройшли страшні часи війни, захищаючи свою землю від нападників, – це справжні герої. Наш обов'язок – пам'ятати про це лихоліття та усвідомлювати, якою ціною дісталася нам перемога. У наших душах завжди повинні жити спогади по загиблим у 1939-1945рр. Вічна шана живим учасникам тих доленосних подій, бо слід, який лишила за собою війна, ніколи не зітреться з людської пам'яті.

Вона дивилася вибухами на солдатів, страшними пораненнями на медсестер, голодом на мирне населення. І хоч пройшло вже 75 років з Дня Перемоги, але ми ніколи не забудемо про 9 травня 1945 року, який був сповнений сльозами радості і смутку. Радості, бо ми перемогли, а смутку, бо та перемога дісталася нам ціною життя наших близьких.

Нам не забути днів війни....

У нашій пам'яті вони.

І ті герої не забуді,

Що з нами йдуть в віки майбутні.

Тож, пам'ятаємо наших героїв!

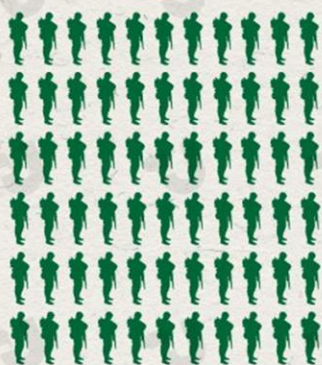
Тих днів ніколи не померкне слава!

Бистрова Христина

Внесок УКРАЇНИ У ПЕРЕМОГУ над нацизмом

Символ пам'яті про тих, хто загинув під час Другої світової та гине на сході України у боротьбі за незалежність

6 000 000

воювали у лавах червоної армії

100 000

воювали у лавах УПА

250 000

воювали у лавах армій союзників

ХРОНОЛОГІЯ ПОДІЙ

1939

Проголошення незалежної Карпатської України. За декілька днів була окупована угорською армією

15 БЕРЕЗНЯ

1939

Німеччина напала на Польщу. Виступ українців зброєю в польській армії проти нацистів

1 ВЕРЕСНЯ

1941

Німеччина напала на Радянський союз

22 ЧЕРВНЯ

1944

Вітніанні надійств з території України

ЛИСТОПАД

1945

Капітуляція Японії. Завершення Другої світової війни

2 ВЕРЕСНЯ

23 СЕРПНЯ

1939

Підписання пакту Молотова-Ріббентропа. СРСР та Німеччина поділили сфери впливу в Європі

17 ВЕРЕСНЯ

1939

СРСР напав на Польщу. Вторгнення завершилося приєднанням Галичини та Волині до СРСР

22 ЛИПНЯ

1942

Тіверішці захоплюють всю територію України

8 ТРАВНЯ

1945

Капітуляція нацистської Німеччини

1950

Боротьба українських повстанців проти радянської окупації

ВТРАТИ УКРАЇНИ У II СВІТОВІЙ ВІЙНІ

3-4 МЛН
військових

5 МЛН
цивільних

700 міст
28 тис. сіл
зруйновано та знищено

ГОЛОКОСТ

1,5 МЛН
євреїв загинули
в окупованій Україні

2 МЛН
вивезені на примусові
роботи до Третього Райху

33,771
євреїв були розстріляні
у Бабиному Яру
29-30 вересня 1941 р.

ЖЕРТВИ РАДЯНСЬКИХ РЕПРЕСІЙ ПІСЛЯ ВИГНАННЯ НАЦИСТІВ

500 тис.
репресовано
на Західній Україні

230 тис.
депортовано
кримських татар,
болгар, вірмен, греків

УКРІНФОРМ

МАРІНКА СПЕЦВИПУСК ТРАВЕНЬ 2020

ЗАСНОВНИК ТА ВИДАВЕЦЬ:
Організація учнівського самоврядування «ГАРТ»
Харківської гімназії №6 «Маріїнська гімназія»

РЕДКОЛЕГІЯ:
Михальчук П., Балакірева К., Бистрова Х.,
Шабліко К., Кислюк А., Кусмарова К., Донець К.
ФОТОМАТЕРІАЛИ:
Мороз Ю., Білецька О., Кулік К.

Любий читачу, дякуємо, що ти залишався із нами протягом цього номеру, присвяченому 75-й річниці перемоги над нацизмом у Другій світовій війні. Дякуємо, що ти знайшов час разом із нами згадати про ті часи. Доки ми пам'ятаємо, ми непереможні.

Традиційно на останній сторінці номера подарунок для тебе.

Розфарбуй ці квіти. Пам'ятаєш, що вони символізують?

